

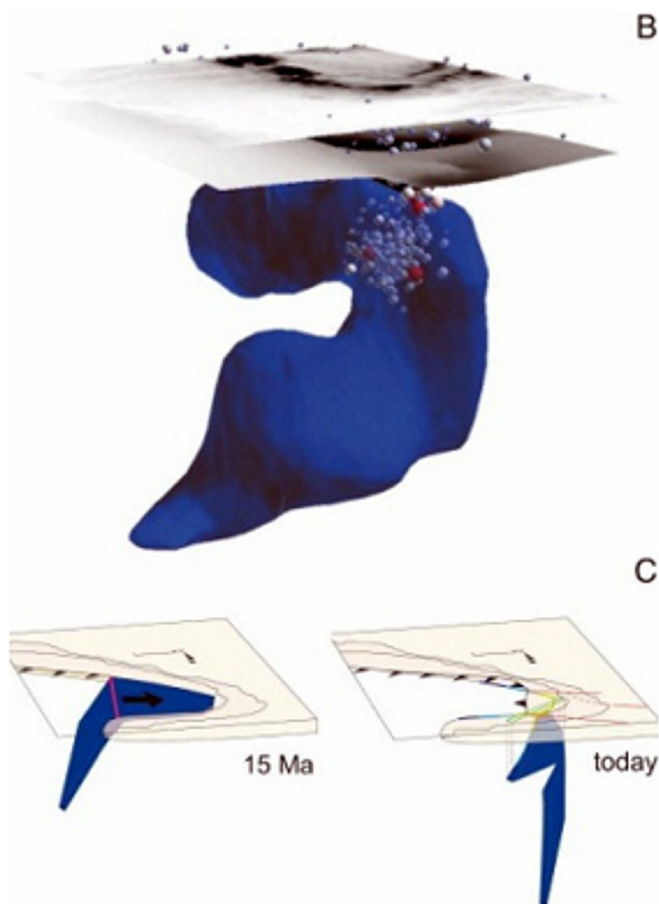
Cutremurul unei generații

Înainte de a relata prima întâlnire cu *Cenaclul de luni*, aş vrea să vă povestesc despre propria mea experiență de la *cutremurul din 1977*, eveniment petrecut a doua zi după debutul *Cenaclului* (la care eu nu participasem) și care a constituit fundalul acelor zile și nopți dramatice.

Marele cutremur de 7.2 grade pe scara Richter fusese precedat de un precursor mult mai mic, de 6 grade, pe 1 octombrie 1976, pe care l-am perceput ca un zăngănit ușor de geamuri, în timp ce ne aflam la un seminar de *Civil*, seara târziu, într-una din vastele săli de la parterul Facultății de Drept din București, fără ca eu să acord evenimentului nicio semnificație, ba chiar fiind tentat să-l confund cu-o trepidație banală a clădirii, în urma trecerii vreunui autovehicul greu. De altfel, pe vremea aceea aproape nimeni, cu excepția seismologilor (și ei puțini și cu dotări tehnice precare), nu avea decât o vagă idee despre cutremure, imensa majoritate a populației ignorând cu desăvârșire faptul că sub solul țărișoarei *dodoloațe* se găsește un veritabil *Monstru* geologic, ce provoacă din când în când înfricoșătoarele *cutremure vrâncene*.

Aveți în figura de deasupra *drăcia*, respectiv blocul litosferic relict ce atârână ca un imens ciorchine de scoarța de sub Munții Vrancei și ai Buzăului, un pietroi enorm, cu-o adâncime de până la 400 km și-o lățime de aproape de 100, care la origine a fost parte integrantă a străfundului *Mării Tethys*, a plăcii litice pe care se găsea această străveche mare, mai precis, placă *subdusă* cândva, adică vârată forțat sub plăcile litosferice mai mari din juru-i (așa cum se vede, schematic, acolo unde scrie *15 Ma*), dar care pietroi, în decurs de 15 milioane de ani, s-a desprins succesiv dintre plăcile mai mari sub care fusese vârat, actualmente fiind pe cale de a se elibera total din *subducție*, așezat în poziție aproape verticală și prezentând tendința de a se scufunda încet-încet în materia mai moale pe care plutesc plăcile litosferice ale Pământului, recte în *Asthenosferă*, sub acțiunea forței gravitaționale, proces care se face cu viteza melcului geologic, de câțiva milimetri pe an, vezi bine, însă la mărimile și masele ce sunt angajate în această ciclopică mișcare și la torsiunile & presiunile ce se petrec acolo, precum și din alte importante pricini, despre care nu voi detalia acum, blocul de piatră se rupe sau crapă periodic, provocând teribilele *cutremure vrâncene* de peste 7 grade *Richter*, cam două-trei pe secol, cutremure care au băgat spaima în generațiile trăitoare peste vremi și jumătăți de vremi pe aceste meleaguri (de aici, de pe lângă Craiova de-acasă și până hăat spre *Moscova cărciumăreasă*). Se crede, astfel, că *ruptura* sau crăpătura care a determinat cutremurul din 1802, cel mai puternic de până acum, de 7.8 grade, s-a extins pe o suprafață de circa 70 de km din uriașa rocă, de jos, de la adâncimea de 150 km, în sus, până pe la 80 km, iar *ruptura* din 1977 ar fi avut și ea cel puțin 30 de km lungime, de sus, de la 90 de km, în jos. Ținând cont de dimensiunile aproximative ale blocului litic de la Vrancea, savanții au calculat că seismele cu originea în această zonă n-ar putea totuși depăși magnitudinea de 8 grade (din 10 posibile), însă veți fi și voi de acord că și la 7.8 grade, când pământul se vâlurește precum marea sub tempeastă, e mult prea mult...

În seara de 4 martie 1977, ora 21, mă aflam împreună cu alți 3 colegi de cămin la o partidă de *remy*, refugiați în uscătoria de la primul etaj al *corpului C* din Complexul Studențesc 6 Martie, situat pe bulevardul *Gheorghe Gheorghiu-Dej*, actualmente *Mihail Kogălniceanu*, între clădirea rectoratului *Universității* (unde se află și facultățile de Drept și Filozofie) și Opera Română. Abia ne așezasem la masa de joc, când a băgat capul pe ușă un alt coleg, zicându-ne : „Băi, șase, vedeți că o să fie control în cămin în maxim o juma de oră !” (cu alte cuvinte, trebuia să ne așteptăm la un control al echipelor de sicofanți de la *Asociația Studenților Comuniști*, în urma referatelor cărora se putea lăsa cu exmatriculări discipli-



Povestea lui Ave

nare, așa cum o pășisem chiar eu, cu doi ani mai înainte, când fusesem exmatriculat pe timp de un an din facultate „*cu trimțere în producție*”, recte pe un șantier de construcții). Ne-am precipitat și am strâns pătura de pe masă, pietrele de *remy*, caietul în care ne consemnam creditele și debitele, scrumierele și pachetele de țigări, apoi am părăsit micuța încăpere, înțelegând-ne ca după ce trece *controlul* să ne reluăm partida. Eu am coborât în hol, cu gândul să mă uit la TVR, însă după ce m-am ițit în sala tembelizorului, unde prin ceața locală se întrezăreau 10-15 căminiști, sugându-și chiștoacele de *Carpați* fără filtru și bleojdindu-se la singura *distracție* pe care le-o putea oferi *societatea socialistă multilateral dezvoltată* la ora aia, un *film bulgăresc*, am făcut imediat pasul înapoi și, în lipsă altei preocupări mai de soi, am început să buchisesc gazeta de perete din hol, lipită sub panoul reglementar de sticlă și editată de băieții cu veleități literare din *asc*-ul gospodăresc-căminist.

Să fi trecut cam 5 minute de când începusem să examinez protocronica gazetă de *wall*, pufăind din *Carpați*-ul meu *fără*, mai plictisit și ca flăcâii ce se uitau alături la filmul bulgăresc (*era ora 21 :21 :54 trecute fix...*), când am simțit cum întreg corpul de clădire în al cărui hol mă aflam pornește deodată să se latine, la început destul de lin, chit că bine deslușit, apoi din ce în ce mai lămurit, fenomen însoțit de un fel de vaier sau huriu tot mai cumplit, *shiiit...*! (cu alte cuvinte, eu tocmai percepeam, după cum aveam să mă dumiresc mai târziu, faimoasa *undă P*, buzduganul seismic ce se propagă prin pământ *ca o rămă*, unduindu-se *sus-jos*, și care precede cu aproximativ 25 de secunde – când ne aflăm în București – *unda S* a cutremurelor cu epicentrul în Vrancea, un „buzdugan” care, dacă aș fi știut mai multe despre cutremure în acel moment, ar fi trebuit să mă determine să părăsesc numaidecât clădirea, profitând de faptul că mă aflam la doi-trei metri de ieșirea blocului, însă pe moment eu habar n-aveam ce naiba se petrece acolo!). Rețin că-n cele 10-15 secunde, de când simțisem clătinătura (ratând, totuși, trebuie să precizez, percepția *șocului împingător-înălțător* inițial, un șoc specific debutului *undei P*, pe care nu-mi amintesc să-l fi simțit în tălpi, în confuzia aia) și până am realizat, în sfârșit, despre ce-i vorba, prin mintea mea s-au perindat cu repeziciune tot felul de gânduri groțești-haioase, cum ar fi faptul că hurducătura tot mai accentuată a clădirii s-ar datora faptului că pe scări scoboară, venind de la etaj, *patru tipuri supergrași* – și habar n-am de ce îmi închipuisem că *fix patru* inși – , iar tipiiăștia ar fi fiind să fie chiar *controlorii* pe care-i așteptam să treacă, sau că prin apropiere, prin buricul Bucureștilor, cum ar veni, defilează *o brigadă de tractoare Kirov* (tractoare cu șenile), care instantaneu s-a transformat în imaginația-mi surescitată într-un *coloană de tancuri*, pe cât de hurlătoare, pe atât de zguduitoare, această ultimă percepție intrând în rezonanță, probabil, cu amintirea *trecerii tancurilor rusești* prin satul nostru, în deplasarea lor de la Vest spre Est, în timpul retragerii trupelor sovietice din țară, din anii 50 (amintire pe care o crezusem definitiv îngropată în subconștientul meu de la etatea de 5-6 anișori, marcând momentul în care, cu-o jumătate de oră înainte ca tancurile să apară pe șoseaua pietruită

ce traversa satul, venind dinspre Bechet-Dăbuleni și scurgându-se pe Valea Dunării, spre Corabia, auzeam mai întâi huriutul surd al monștrilor cu șenile, apoi percepeam din ce în ce mai intens înaintarea lor greoaie și cutremurătoare, după care îi vedeam apărând, tanc după tanc, dinspre Grojdibodul vecin, unitățile de tancuri făcând obligatoriu un scurt popas și-n satul nostru, vreme în care blonzii tanchiști rusnaci, înduioșați probabil de dorul fraților sau copilașilor lor de acasă, ne zâmbeau și ne mângâiau prietenos și chiar ne lăsau să urcăm, pe cei mai curajoși sau mai curioși dintre noi, copiii, în impresionantele lor mașinării, aceasta fiind, de altfel, prima și singura ocazie pentru mine, care n-am făcut armata, să văd cum arată un tanc, pe dinafară și pe dinăuntru... ups). Când, în fine, am realizat înfiorat despre ce-i vorba, m-am auzit strigând îndemnul (deși în acea clipă nu era nimeni în preajma mea): „*Gata, hai, CUTREMUR!*” și m-am repezit spre ușa holului, aflată la 3 metri în stânga mea, însă imediat a urmat un șoc infernal (pasămite, lovise teribila *undă S*, cea care se deplasează prin pământ forfecându-se stânga-dreapta ca un șarpe și purtând cu ea 80% din energia seismului), iar clădirea s-a cutremurat atât de violent, încât am avut impresia că pur și simplu calc în hău, și de unde fusesem gata-gata să pun mâna pe pervazul metalic al ușii și să pășesc pe terasa semideschisă dinaintea intrării, apoi în curte, de-acuma, după șocul ce-mi crease senzația, odată cu căderea curentului electric, c-am călcat în neant, m-am pomenit că sunt azvârlit la 2-3 metri lateral-dreapta față de ușă, abia ținând-mă pe picioare din pricina violentelor zguduituri și forțând-mă disperat, totodată, să-mi fac loc prin înghesuiala de nedescris creată de studenții ce năvăliseră din sala televizorului sau de cei care coborau pe scări, venind de la etaj, într-un vacarm total, printre disperații năvălitori aflându-se și grupul compact al fetelor de la etajul II, apărut brusc în hol pe scara secundară, ca o viitură tropăitoare, după ce fetele luaseră efectiv în piept placajul destul de gros ce izola etajul lor – în mod normal ele având altă intrare, prin Corpul B al clădirii în formă de „U” – de cel al băieților, moment în care m-am văzut silit, în ciuda instinctului de supraviețuire, n-așa? să le las să treacă pe lângă mine într-un chirăit continuu, chit că eram eu însumi îngrozit și abia mă țineam de pervazul ușii, pe care îl apucasem zdravăn cu amândouă mâinile, din lateral-dreapta. Abia după ce fetele au reușit să se strecoare, înghesuindu-se care cum putea spre terasă, m-am luptat disperat să ies și eu, irumpând în terasa semideschisă și străduindu-mă din răspuțeri s-o traversez cât mai rapid și să-i cobor iute cele câteva scări, ocazie cu care l-am văzut alături pe un coleg căminist de la filozofie, infirm congenital, care se deplasa de parcă ar fi stat pe vine, sărmanul, și i-am întins o mână de ajutor, deși mă temeam că plafonul de beton al terasei ni se va prăbuși acuș-acuș în cap. Din fericire, am reușit să pășim teferi în curtea din fața blocului și chiar în momentul când mă îndepărtam cât puteam de repede de bloc (pe colegul infirm îl lăsasem de-acuma în urmă... ups), am simțit că teribilele zguduituri încep să se moaie, potolindu-se apoi cu totul, chiar în clipa când percepeam cu coada ochiului cum imensa clădire a facultății de drept, pe care o zăream pe fundalul clarobscur din stânga, la 20-30 de metri mai încolo, tocmai

își epuiza, greoaie ca o matroană planturoasă, ultimele bălângă-niri, vizibile mai ales spre cupola emisferică a *Aulei Magna*. Din momentul în care simțisem *unda P* a cumplitului seism trecuseră 56 de secunde, după cum aveam să aflui mai târziu, dar mie mi se păruse că trecuse o vechnicie !

După clipa de stupeoare *post-factum*, în care puteai să auzi și-o muscă, a izbucnit nebunia exclamărilor, chemărilor și întrebărilor, cu toții chestionându-ne unii pe alții, cu sufletul la gură, dacă suntem teferi, iar apoi încercând să ne dăm cu părerea ce dracului a fost asta! Cum niciunul nu dintre noi nu mai trăise experiența cutremurului și n-aveam nici măcar noțiuni elementare de apărare antisismică (făcusem în școala generală sau în liceu, cred, un curs de *ALA – Apărare Locală Antiaeriană* – , aplicabilă chiar și-n caz de bombardament atomic, însă nimeni nu se gândise să ne instruiască în legătură cu atacul mult mai probabil al *monstrului de la Vrancea*), unii și-au dat cu presupusul că e posibil să fi explodat reactorul atomic de la Măgurele... ups. Când ne-am dumirit în fine c-am fost martorii unui cutremur (despre ale cărei consecințe catastrofice încă nu eram conștienți, căci în jurul nostru totul părea normal, cu excepția unor avarii minore la tencuiala blocului), studenții au început să vocifereze și chiar să înjure fără șfială nenorocitele autorități comuniste, care nu catadicsiseră să avertizeze populația, bătându-și joc încă o dată de bieții cetățeni, *chiorpecii dracului!* Iar când eu am încercat să explic grupului meu de discuții că nimeni în lume nu poate să prevadă, deocamdată, un cutremur, fetele – mai ales – au sărit cu gura pe mine să nu mă mai dau mare savant, fiindcă n-am dreptate, știe toată lumea că pentru *oamenii de știință*, n-așa? prevederea cutremurelor e floridică la ureche.

Temându-mă că dacă voi continua s-o fac pe deșteptul voi fi linșat, naiba, în isteria aia, i-am lăsat pe colegi în plata Domnului și-am pornit-o numaidecât spre centrul orașului, apucând-o pe bulevardul Gh. Gheorghiu-Dej, în sus, prin piața Kogălniceanu, apoi pe lângă Cișmigiu, vrând s-ajung la stația auto din fața spitalului Colțea, cu gândul să iau autobuzul care mergea spre *platforma Pipera*, la căminul unde locuia fratele meu mai mic, *Mihăiță-Costel*, pe atunci elev la școala profesională „Electronica”, de a cărui grijă eram înnebunit (și regretam foarte tare că nu putusem fi însoțit de bunul meu prieten, coleg de facultate și de cămin, Petre Dincă, care nu se afla atunci în *6 Martie*, întrucât de câteva zile dormea la un alt coleg de facultate, locuitor prin mahalaua înstărită a Bucureștiului, împreună cu care își pregătea lucrarea de diplomă). Pe drum, observând cele câteva balcoane avariate de la blocurile de *vis-à-vis* de Facultatea de Drept, precum și alte avarii minore văzute în cale, atât cât puteam desluși prin bezna în care se scufundase orașul după izbucnirea seismului, m-am mai liniștit, parcă, socotind că dracul nu e atât de negru pe cât păruse, însă pe măsură ce avansam spre centru, iar agitația din jur părea să crească, odată cu bezna ce începuse să se amestece c-un smog înțepător, apărând chiar flăcările unor incendii, așa cum aveam să văd la intersecția bulevardului Gheorghiu-Dej cu

strada Brezoianu, spre sud (era vorba de blocul „Belvedere”, de 10 etaje, care după ce făcuse implozie, ruinele fuseseră cuprinse și de incendiu, astfel că n-a existat niciun supraviețuitor, cum aveam să aflui mai târziu), adrenalina revenea tumultuos în mine, fără ca să fiu totuși foarte panicat. O chestie care mi s-a părut bizară a fost faptul că, la jumătate de oră după cutremur, eu încă nu zărisem picior de milițian, circulația din fața unei intersecții importante, cum era chiar cea de la Brezoianu, de pildă, fiind asigurată de un civil oarecare, în timp ce agenții de circulație în uniformă păreau să fi fost adsorbiți în pământ, chit că era mare nevoie de ei spre a dirija șuvoiul de mașini circulând aproape haotic, cu farurile aprinse la maxim și claxonând strident, la sinistră concurență cu urletele sirenelor *salvărilor* ce apăruseră și ele pe traseu. La fel de bizar mi s-a părut faptul că n-am întâlnit pe nimeni, aproape, pe drum, vreau să spun pe trotuarul pe care mergeam, însă mi s-a părut firesc, cumva, să constat că vitrinele magazinelor, inclusiv ale tuturor magazinelor din pasajul de la *Universitate*, erau toate sparte, cu manechinele și jucăriile din ele privindu-mă ca într-un film sinistru (aveam să aflui a doua zi că la un sfert de oră după cutremur tâlharii Bucureștilor devalizaseră deja, cu rapiditatea fulgerului, păi cum dreg, majoritatea vitrinelor magazinelor, pe multe dintre acestea spărgându-le chiar ei, nu cutremurul, cum crezusem eu). Un fior special am resimțit în momentul când am zărit pe jos, lângă una din ferestrele demisolului de la clădirea Universității vechi, *vis-a-vis* de statuia lui Heliade, o gingașă căciuliță feminină albă și mi s-a părut că deslușesc alături urme de sânge, dar în fine, am trecut repede mai departe, încă destul de încurajat, din moment ce nu văzusem nicio clădire dărâmată sau, doamne ferește, oameni răniți sau morți.

Ieșind din pasajul aproape întunecat și pustiu spre *Spitalul Colțea*, perspectiva însă s-a schimbat brusc. Am găsit stația plină de oameni ce discutau surescitați, așteptând, ca și mine, niște autobuze care nu mai veneau. În același timp, un șuvoi de pietoni, unii îmbrăcați ca în dormitor, a început să se scurgă în ambele sensuri, nord-sud, pe lângă noi, mulți dintre ei oprindu-se să ne povestească propria experiență a cutremurului trăit la etaje superioare, îmbrățișându-ne și mulțumind Domnului că au scăpat cu viață, subliniind că nu le pasă nicicum de faptul că și-au abandonat apartamentele deschise, la cheremul răufăcătorilor, din moment ce ei sunt, iacătă, vii și nevătămați. Așa fiind, am dedus încă o dată, încurajându-mă și mai mult, că deși cutremurul a fost cumplit, totuși n-a cauzat cine știe ce distrugerii și nici pierderi de vieți omenești, în afara faptului că ne-a speriat pe toți de moarte, n-așa? Constatând însă că autobuzele alea, care în mod normal soseau din minut în minut în stația Colțea, erau de nevăzut și după un sfert de oră, ne-am dat cu presupusul, cei câțiva care ne încăpățanasem să-l așteptăm acolo pe *Godot*, că traficul auto o fi perturbat pe undeva, n-așa?, și cu toate astea tot am mai fi așteptat acolo, spre a ne hrăni cu speranța că totuși nu se întâmplase nimic iremediabil, n-așa? Încă de când ajunsesem în stație, fusesem însă intrigat de o mișcare sau de o agitație neclară care se întrededa prin bezna și smog, dincolo, peste bulevardul *Brătianu*, vis-a-vis

Povestea lui Ave

de latura nordică a Spitalului Colțea, iar la un moment dat n-am mai răbdat și m-am decis să trec bulevardul printre autoturismele și salvările ce circulau cu-o viteză nebună, venind dinspre *Piața Unirii* și cu chiu, cu vai, țopăind printre mașinile ce circulau cu-o viteză nebună, abia-abia ferindu-se să nu mă calce, am reușit să trec larga stradă și să m-apropii de vânzoleala fumegândă, iluminată ca prin ceață de farurile și reflectoarele mașinilor de pompieri, cum am deslușit mai bine când m-am apropiat, dar prin norii de praf am întrevăzut ceva ce m-a înfiorat total, abia în acel moment eu realizând *proporțiile cataclismului*: era vorba de ruinele blocului de tristă celebritate, „*Continental*”, unde pieriseră *Toma Caragiu* și *Alexandru Bocăneț*, cu etajele superioare îngheșuite precum burduful unei armonici stricate peste primele două etaje și înconjurat, cum spuneam, de macaralele și de reflectoarele pompierilor, ce se agitau întruna. Atunci m-am retractat cutremurat, de parcă văzusem însuși *Diavolul* și, realizând că autobuzele alea spre Pipera nu vor mai veni niciodată, întrucât în București era dezastru, am traversat înapoi prin pasaj și am ieșit în bulevardul Bălcescu-Magheru, intenționând să ajung la fratele meu fie și pe jos, dacă altfel nu se mai putea, numai să m-asigur că frățiorul nu pășise nimic. Înaintând spre nord pe bulevardul devastat, am văzut în trecere blocul de la *Dunărea*, pe jumătate ruinat, apoi blocul *Scala*, transformat în întregime într-un morman de moloz pe care mișunau militarii și pompierii, pe urmă blocul *Casata* și celelalte infernale ruine, atât cât le puteam percepe prin noapte și prin norii de praf, în lumina pușinelor reflectoare ce apăruseră între timp. Fără să mai pierd vremea în discuții cu oamenii speriați și surescitați, care asistau la sinistrul „spectacol” sau doar erau în tranzit forțat, ca mine, după ce am trecut de *Hotel Dorobanți*,

despre care m-am bucurat să constat că rezistase bine cutremurului, în ciuda masivității și înălțimii sale, m-am rătăcit pe niște străduțe total neluminate, cu desăvârșire necunoscute mie, astfel că am fost nevoit să renunț curând la încercarea zadarnică de a ajunge la fratele meu, în orașul neluminat și complet pustiu, în zona aia, ca și cum m-aș fi aflat într-un loc bântuit, rugându-mă Domnului să m-ajute să găsesc drumul înapoi, spre cămin. După miezul nopții și după ce trecusem prin Cișmigiu în care părea să se fi retras întreg Bucureștiul, bieții oameni fiind în așteptarea înfi-orată a următorului cutremur, cum se zvonise că va fi, am ajuns la căminul „6 Martie”, unde tocmai se formau echipe de voluntari care să participe la operațiunile de salvare și m-am înscris și eu într-o astfel de echipă, fără să resimt niciun fel de oboseală, ci doar o surescitare imensă. După ce împreună cu echipa mea am așteptat, până la noi ordine, în sala de conferințe a unei primării de sector, la două noaptea speriindu-ne cumplit când un student s-a trezit strigând isterizat „*Cutreeemur!*” (însă n-a fost decât o falsă alarmă), am fost suiți în autobuze spre a participa la o primă acțiune de salvare, în cartierul *Militari*, la blocul de tristă amintire *OD16*, unde când am ajuns am văzut siderați cum un bloc nou de 10 etaje se răsturnase ca o cutie goală de chibrituri peste un sfert din lărgimea marelui bulevard, presupunându-se că surprinsese și un autobuz sub el, iar eu gândindu-mă că probabil erau sute de morți acolo (însă n-a fost chiar așa, majoritatea locatarilor blocului fiind la serviciu, în schimbul de noapte, iar chestia cu autobuzul fusese doar o știre falsă), astfel că în timp ce scurmam care cum puteam prin dărâmături (noi, studenții, spre părțile mărginașe ale dezastrului, fiindcă spre centru se aflau pompierii și militarii cu comandanții lor), mă așteptam în orice moment să-mi apară în fața ochilor vreo mână sau vreun picior, însă eu personal n-am dat decât peste caietul de desen al unui copil de clasa a treia, podidindu-mă lacrimile și hotărând pe loc să mă retrag, căci și așa nu ne băga absolut nimeni în seamă acolo, necum să ne coordoneze cineva, noi mai mult încurcând lucrurile, decât fiind efectiv de ajutor. Astfel, am apucat-o pe jos pe *Armata Poporului* (azi bulevardul Iuliu Maniu), trecând pe lângă *Academia de Partid Ștefan Gheorghiu*, căreia nu i se clintise nicio cărămidă, a dreaq, apoi pe lângă statuia *Leului, Cotrocenii* și, după circa o oră și 4 km de mers, am ajuns la căminul nostru din „6 Martie”, în timp ce o burniță mărunță începuse să cadă peste orașul devastat și înspăimântat. Dimineața, fără a fi dormit niciun pic, am repetat tentativa de a ajunge la fratele meu, unde am reușit s-ajung până la urmă, aflând că fratele nu pășise nimic, slavă Domnului, iar când am revenit în centrul Bucureștilor, în mulțimea uriașă care se perinda pe bulevardul Magheru, uitându-se mută și îngrozită la ruinurile infernalei nopți, m-am întâlnit absolut întâmplător, însă minunat, și cu bunul meu prieten, Petre Dincă, teafăr și el, care mi-a spus că-l prinsese cutremurul chiar pe *platforma Pipera*, în brațele drăguței sale, viitoarea-i soție, care locuia tot la un cămin de acolo...

Am multe amintiri despre dramaticele clipe ale cutremurului pe care l-am trăit odată cu nașterea *Cenaclului* unei generații, însă mă opresc aci.



Hossana